

mission arbejdede meget hurtigt og affattede et Udkast til en Lov, som den indsendte til de forskellige Regeringer. Forslaget var i alt væsentligt, hvad hele Systemet og alle Hovedbetragtninger angaar, stemmende med det Forslag, som var vedtaget af Landstinget et Aars Tid i Forvejen. Det var nemlig bygget paa det samme Princip som det tidligere Regeringsforslag, nemlig Koncessionsprincippet, det Princip, hvorefter man ikke skal have Ret til at drive Livsforsikringsvirksomhed uden i Henhold til indhentet Tilladelse, hvilken Tilladelse skal gives af Regeringen, naar visse i Loven foreskrevne Betingelser opfyldes af Selskabet, og dets hele Virksomhed er indrettet paa en Maade, som er betryggende for de forsikrede. Tilsynet hermed foreslaas henlagt til et Forsikringsraad, bestaaende af sagkyndige Mænd, som have med hele dette Spørgsmaal at gøre, og som desuden skulle kontrolere Regnskabsaflæggelsen, Pengeanbringelsen og alt, hvad dertil hører. Det Forslag, der saaledes fremsattes af den skandinaviske Kommission, blev her i Landet gjort til Genstand for en meget skarp Kritik, og denne Kritik blev just ikke given af Sinker, den blev givet af vel omtrent alle Direktørerne for de mest bekendte og de største danske Livsforsikringsselskaber, altsaa af Folk med en betydelig Indsigt og Erfaring i disse Sager. Sjælen i Kritikken var naturligvis nu afdøde Overrets-sagfører Skibsted, som har sat sig et smukt Minde i den danske Livsforsikrings Historie, først ved at være med til at oprette Selskabet „Hafnia“, der har haft en saa smuk Karriere, og dernæst ved den store Interesse, han i det hele viste for Sagen. Det vakte derfor ogsaa almindelig Beklagelse, at han saa tidlig gik bort. Det er ham, siger jeg, der har været Sjælen i Kritikken af det Udkast til Lov, der kom fra den skandinaviske Kommission, og jeg antager, at adskillige ærede Medlemmer ere bekendte med det specielle Indhold af denne Kritik saavel som med det Udkast til en Lov om Forsikringsvirksomheden, som er blevet udarbejdet af de samme Mænd, som have været Hovedmændene for den. Dette Forslag, som saaledes er blevet udarbejdet af danske Livsforsikringsdirektører, gaar ud fra et helt andet Princip end den tidligere Regerings af Landstinget vedtagne Forslag, saavel som det af den skandinaviske Kommission fremsatte Forslag. Det bygger paa Publicitetsprincippet, der i Korthed gaar ud paa, at der ikke skal gives særlig Tilladelse til

Livsforsikringsvirksomhed, men at ethvert Selskab, der stiftes i dette Øjemed, frit skal kunne drive Virksomheden, eventuelt mod at stille en Sikkerhed, men i øvrigt uden anden Forpligtelse end den at offentliggøre de Grundregler, hvorpaa det bygger sine Beregninger, samt sine aarlige Bøgskaber. Det skal være tilstrækkeligt. Refolkningen maa saa selv dømme om Selskabets Soliditet, det skal ikke være Statens Sag at foreskrive eller blot bifalde de Grundsætninger, paa hvilke det skal bygge sin Virksomhed. Staten skal ikke blande sig i Forholdet. Dette Forslag blev indsendt til Regeringen, der altsaa er bekendt med de særlig fra de danske Livsforsikringsselskabers Side nærede Ønsker om de Principper, der bør lægges til Grund for en Lovgivning paa dette Omraade. Man vil ikke kunne undgaa under den fortsatte Drøftelse af denne Sag ogsaa at tage dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse, det maa undersøges, hvor meget berettiget der er i Kritikken.

Hovedindvendingen fra de Herrers Side er den, at man ved Koncessionsprincippet lægger et betydeligt Baand paa de danske Selskabers Virksomhed og gør det umuligt for dem at være saa hurtige i Vendingen, som det er nødvendigt nu til Dags, hvor der sker idelige Fremskridt paa dette Omraade. Desuden, siger de, vil man ikke opnaa det, som der vel egentlig tænkes paa ved Koncessionsprincippet, nemlig en Garanti for, at de Selskaber, der faa Koncession, virkelig drive deres Virksomhed paa en saadan Maade, at de forsikrede ere fuldt forvissede om, at de virkelig faa alt, hvad der tilkommer dem. Den Garanti, som altsaa skulde ligge i Koncessionens Givelse, er i Virkeligheden ikke til Stede. Men mange Mennesker ville dog anse det, at der gives en Koncession, for omtrent ensbetydende med, at der gives en Garanti. Dette sidste lægger jeg for mit Vedkommende ikke den ringeste Vægt paa. Jeg tror ikke, at man har den fjerneste Ret til at sige, at Staten, naar den ordner Adgangen til Livsforsikringsvirksomhed paa den Maade, som Koncessionsprincippet kræver, derved paatager sig nogen Garanti for, hvorledes Selskabet, der faar Koncessionen, virker, eller for, om det er i Stand til at opfylde sine Forpligtelser. Det har man allermindst Ret til at gøre, naar man har en Lov for sig som den tidligere eller som den her foreliggende, da det af begge klart fremgaar, at Staten ikke paatager sig nogen Garanti. Og særlig her i Landet synes jeg, at man er uberettiget til at tage